

Artadi: "Puigdemont serà investit ara o més endavant"

Junqueras insta a formar govern per no deixar-lo en mans "dels enemics" i el PP confirma que recorrerà contra la llei de presidència

Jordi Roca. Cuiner de postres

"Tot allò que no sabem està per descobrir"

Una revista per a nens i nenes a partir de 9 anys.

AMB
CaVall Fort

NO PODRÀS PARAR DE LLEGIR!

SUBSCRIU-T'HI!
Cada 15 dies a casa teva

www.cavallfort.cat

EL PUNT AVUI +

1,20€

Edició de Lleida

DILLUNS • 7 de maig del 2018. Any XLIII. Núm. 14629 - AVUI / Any XL. Núm. 13499 - EL PUNT

Dades protegides

NOU • Entra en vigor la normativa europea que ha de protegir els drets dels consumidors a internet

CANVIS • L'usuari podrà accedir als bancs de dades de les empreses i les podrà eliminar o transportar

FUTUR • Els experts creuen que es pot redefinir el model de negoci basat en el tot gratis d'internet

L'ESPORTIU

Suárez i Messi celebren el segon gol del Barça, obra de l'astre argentí ■ JOSEP LAGO / AFP

Punt d'orgull

El Barça manté la imbatibilitat en empatar a dos gols amb el Madrid en un clàssic marcat pel mal arbitratge i l'expulsió de Sergi Roberto

Més Esport

Rei de copes

El Barça ha guanyat les finals de la copa del Rei de totes les seccions professionals

Més Esport

Márquez, el millor a Jerez

El pilot de Cervera suma la segona victòria seguida del curs i ja és el líder en solitari

VOLTES D'OMEN MOLTA VIDA

Mira les ganes de vacances que et vénen quan veus un parell de muntanyes.

40 oficines a Catalunya
902 811 811
nautaliviages.com

NAUTALIA
Viatges

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Lluís Falgàs

El Maig francès i el català

Fa cinquanta anys del Maig francès o Maig del 68. Tot va passar a París i encara ressonen els fets com a punt d'inflexió social, cultural i moral en la història mundial. S'ha escrit molta literatura, cançons, històries d'uns fets que es van iniciar quan es van produir una sèrie de vagues estudiantils en nombroses universitats i instituts de París seguides d'enfrontaments amb la universitat i la policia. Els estudiants protestaven contra el capitalisme, el consumisme, l'imperialisme americà i les institucions tradicionals de l'establishment. Molts dels manifestants van assumir causes d'esquerres, com el comunisme, el rebuig a la guerra del Vietnam, l'anarquisme, etc. D'altres veien els fets com una gran oportunitat de canviar la "vella" societat, d'anar en contra la "casta" en paraules actuals de Pablo Iglesias de Podemos. La casta a Espanya i en el dia a dia del segle XXI ha acabat passant sense gaire pena ni glòria tot i els comportaments de determinats personatges. Les

Les protestes van alimentar un potent moviment artístic amb cançons, pòsters i eslògans que encara avui són vigents

intencions del Maig francès van esdevenir un decàleg per canviar molts aspectes socials, com els mètodes educatius i la llibertat sexual. Les protestes van alimentar un potent moviment artístic amb cançons, pòsters i eslògans que encara avui són vigents i recordats quan es parla de París. "Quan París fa un esternut, tot Europa es constipa"...

En algun moment del procés sobiranista, l'onada independentista ha estat assimilada al Maig francès del 68. Salvant les distàncies i les èpoques es poden comparar alguns instants semblants encara que amb resultats molt diferents. La comparació està en els moments d'il·lusió col·lectiva. Encara avui és fàcil conèixer persones que ho van viure en primera persona i recorden la seva il·lusió sincera i profunda d'aquell mes de maig que es va allargar un parell de mesos. Malgrat que la il·lusió es va esfumar en comprovar com s'havien torçat les coses. El Maig francès va tenir sempre data de caducitat. El procés no en té. Malgrat tots els esdeveniments puntuals és un procés que cada dia sembla més llarg...

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Pedretes de riu

Tenim un problema: hem de trobar còdols de riu. Cada vegada que el nen arriba a casa amb una circular de l'escola, ja tremolo. Si informen d'una sortida que faran tal dia per anar al teatre o assistir a un taller, sento que les coses estan al seu lloc, que els mestres fan de mestres, que els pares fan de pares, i la mainada, al mig, es dedica a traslladar comunicats d'una banda a l'altra. Tot en ordre. En algunes ocasions, però, ens demanen que portem coses. El curs passat vam haver de regirar el pis buscant objectes d'ús quotidià que tinguessin formes geomètriques. No se'ns acudia res, i el nano va acabar abandonant-me a la meva sort, després de veure com em degradava intentant arrencar les rodes d'un camió de joguet. Al final, només vaig ser capaç d'entregar-li amb tota solemnitat un rotlle de paper de cuina: "Té, un cilindre." Fa poc, un company seu de classe, com que estudiaven els cranis, va portar a l'aula la mandíbula sencera d'una cabra que un cosí o un tiet havia trobat al camp. Això és una família! A mi, en canvi, aquestes gimcanes m'esgoten, però no

“Hem d'anar a l'escola el dia fixat amb els nostres còdols, peti qui peti

hi ha escapatòria: hem de comparèixer a l'escola amb els nostres còdols, peti qui peti. El full volant informa que es tracta d'unes pedres més aviat rodones, planes i d'una certa porositat, però omet la condició *sine qua non* d'acostar-se a un riu, que són els llocs que aquest tipus de rocs freqüenten. En vigílies de la data límit, el fill m'apressa, però soc a mig esbandir els plats del sopar i només se m'acut confiar que algú altre en portarà de sobres i n'hi cedirà dels seus. Ell sospesa la idea en silenci, i acaba sil·labejant amb veu tenebrosa: "Espero que tinguis un pla B." L'endemà me'l passo en un es-

tat de demència febril. Anant cap a la feina, examino tots els parterres buscant-hi indicis d'alguna pedra que em salvi. Fins i tot el pam de terra de cada arbre de la vorera, inspecciono, però només hi trobo burilles, pixats de gos, un pomell silvestre de floretes blaves i liles. En un moment de desesperació, penso a trucar als sogres perquè em deixin alguna pedreta del seu aquari, però ara dubto si no hi tenen un tou de sorra. I si entro en un restaurant xinès i els demano algun dels rierencs blancs que posen a les jardineres? Acabo corrent, sortint de la feina, per arribar al primer riu que trobi abans no es faci fosc, i allà sí, me n'omple les mans de totes classes, oblongues, en forma de fus, llises com un pa de missa, amb vetes rosades i blavisses, esponjoses, granulades, amb capes de verdet i llicorella. "Ara les hem de rentar", dic al nen un cop a casa. S'hi aplica amb una tendresa escrupolosa, fregant-los sota l'aixeta del bidet amb una baieta i un raspall, els seus còdols de riu, la porció de món que avui aprendrà, la muntanya pedregosa que remuntem cada dia amb ells a coll.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/hnxbsw>

A la tres

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat / @Joan_Rueda

On és la política?

El temps per aconseguir un acord i invertir el 131è president de la Generalitat s'esgota. En condicions normals, a hores d'ara, els partits estarien negociant com aconseguir els suports necessaris per investir un dels 135 diputats electes. Però no estem en una situació normal. La situació és tan anormal que el candidat que té el suports necessaris no ha pogut ser investit i que no sabem si els altres dos diputats que s'hi han ofert ho podrien haver estat perquè els plens per investir-los o no s'han pogut celebrar o no s'han pogut acabar.

La política, doncs, ha estat, des que els partits republicans van guanyar les eleccions del 21-D, en un segon terme. I tot sembla indicar que aquesta setmana, que hauria de ser clau en les converses, tornarà a passar. Junts per Catalunya (JxCat), el partit dels guanyadors que té la responsabilitat, per l'acord assolit amb ERC, de triar

“El TC i el Suprem, i no els partits, seran els protagonistes polítics de la setmana

el candidat a la investidura, va decidir dissabte, a Berlín, tornar a provar amb Carles Puigdemont, aprofitant la reforma de la llei de presidència aprovada aquesta setmana passada al Parlament. Què passarà ara? Doncs que el protagonisme polític de la investidura serà del Tribunal Constitucional (TC). Fantàstic! El TC haurà de decidir sobre el recurs que presentarà el govern espanyol i, segurament,

decidirà que la investidura no pot ser telemàtica. És cert que la seva interlocutòria que anul·lava el primer intent d'investir Puigdemont per aquest mateix motiu és anterior a la reforma de la llei, però no sembla pas que hi hagi res que els pugui fer canviar el criteri. El que sí que podria passar és que el govern de Mariano Rajoy s'adonés que el conflicte a Catalunya és polític i que el que li cal és una sortida política, i no presentés el recurs. Però això no passarà, i la política continuarà desapareguda.

I tot això en la setmana en què el Tribunal Suprem ha citat els membres sobiranistes de la mesa del Parlament, la dirigent de la CUP Mireia Boya i els presos polítics catalans. La política, doncs, derrotada des que el PP va decidir que el cas dels catalans era un cas judicial i no polític. I ara, malauradament, amb una sortida cada cop més llunyana.

EDITORIAL

Els efectes de la tria de Puigdemont

El grup parlamentari de Junts per Catalunya (JxCat) va decidir, dissabte a Berlín, intentar, de nou, la investidura del president legítim de la Generalitat, Carles Puigdemont. I fer-ho aprofitant la finestra que ha obert la reforma de la llei de presidència, que ara permet una investidura telemàtica, a distància. El govern espanyol ja ha anunciat, però, que presentarà un recurs contra aquesta reforma de la llei que va aprovar la setmana passada el Parlament. El grup també va decidir que aquesta proposta tenia una vida limitada, fins al 14 de maig, i que en cas que no es pogués dur a terme, es donaria pas al que s'ha anomenat el pla D o la tria d'un altre candidat que permetés formar govern i, per tant, aixecar el 155. Aquest nou intent d'investir Puigdemont s'ha d'interpretar tant en clau interna com externa. En clau interna, l'independentisme manté viva la pugna amb l'Estat i reivindica els resultats dels 21-D, els que avalaven l'1-O, i torna a demostrar que no accepta, resignadament, el que decideix l'aparell judicial, que és qui, en absència de la política, pren les decisions polítiques a l'Estat.

L'opció de JxCat també té una lectura externa. El simple fet que les reunions d'un grup parlamentari català s'hagin de fer a Berlín ja diu molt, però el nou intent d'investir Puigdemont és una manera de tornar a fer visible a Europa el que passa a Catalunya. Tornar a triar Puigdemont no és només un gest, ja que es fa amb prou intel·ligència per no tancar la porta a la formació d'un nou govern. Això sí, la gestió dels temps l'hauran de fer amb molta cura tots els actors independentistes, ja que la data clau, el 22 de maig, serà molt a prop si l'Estat no permet, de nou, la investidura del candidat amb més suports al Parlament.

De reüll

Anna Puig

Coaccionar els docents

De nou, l'escola catalana en el punt de mira de l'Estat. Amb un únic objectiu: coaccionar els docents, condicionar la seva feina, posar-los la por al cos. El Ministeri d'Educació ha ordenat a Ensenyament que actuï contra mestres i directors de 24 escoles i instituts catalans, basant-se en denúncies de diversos pares. L'escola catalana s'ha caracteritzat per ser una eina d'integració en un país com el nostre que, per sort, gaudeix d'una gran diversitat. No sense esforç ni mancances de recursos però, malgrat tot, acaba sent un

L'escola catalana, eternament en el punt de mira de l'Estat

dels principals eixos vertebradors de la nostra societat. Una societat que és crítica i moderna, en constant evolució, que reivindica els seus drets i que té esperances de futur. I aquí hi ha el problema. Qui és crític i demana explicacions, qui exigeix millores, qui vol avançar, qui no accepta regressions de drets, no

encaixa a l'Estat espanyol. Primer l'atac va ser contra la primera línia política catalana. Quan sembla que els fonaments de les seves acusacions trontollen, apunten cap a una altra direcció. I, de nou, li toca pagar a l'escola. Eternament en el punt de mira del govern espanyol. Ho van intentar amb la tercera casella en la preinscripció. No els va sortir bé. Ara s'inventen acusacions de possible adoctrinament arran de denúncies amb poca base argumental. Segurament no arribarà enlloc però, mentrestant, els educadors estan assenyalats i coaccionats. Es tracta d'aguantar la tempesta. Amainarà.

Les cares de la notícia

PILOT DE MOTO GP

Marc Márquez

Marcant el ritme

Com ens té acostumats, el pilot de Cervera no es posa pas nerviós i va progressant carrera a carrera. Ahir, a Jerez, segona victòria i lideratge del mundial, amb 12 punts d'avantatge sobre Johann Zarco. El campió del món de Moto GP comença a marca el seu ritme.

CUINER DE POSTRES

Jordi Roca

I ara, 'estrella' de Netflix

Part del triumvirat fraternal que lidera el restaurant gironí El Cellar de Can Roca, aquest cuiner de postres que el 2014 ja va ser considerat el millor pastisser del món, és ara el protagonista d'un capítol de la prestigiosa sèrie gastronòmica *Chef's Table*, de Netflix. I no para d'imaginar nous reptes.

BATERIA D'ELS PETS, ARA S'ESTRENA EN SOLITARI

Joan Reig

Debut amb 35 anys d'ofici

Mentre Els Pets ja pensen en el seu nou disc, que començaran a gravar al juliol i s'editarà a l'octubre, el seu bateria –que ja va cantar amb Refugi– celebra 35 anys d'escenari amb un primer disc com a cantant en solitari. Reig sempre ha demostrat ser un home d'amplis i bons gustos musicals.

Tal dia com avui fa...

1 any França decideix Macron intentarà evitar que Le Pen sigui presidenta. El liberal i la ultradretana simbolitzen una fractura que transcendeix les fronteres del país.

10 anys Es dispara l'atur El nombre de desocupats creix un 20,4% en un any i arriben a 300.000, la xifra més alta des del 1996. Solbes reconeix que la dada no és bona.

20 anys Baixa l'atur L'enquesta de població activa (EPA) revela que la desocupació va disminuir en 120.200 persones en el primer trimestre del 1998.

Full de ruta

Jaume Vidal

Sublimar allò quotidià

Vaig coincidir amb el fotoperiodista Joan Guerrero als diaris *El Observador* i a *El País*. El primer contacte que hi vaig tenir va ser una mica incòmode, cosa que sembla una incongruència tenint en compte que es tracta d'una de les persones més bones que he conegut, d'una bondat que ja no es porta. Jo cobria una exposició, a ell li va tocar fer la fotografia. Només entrar va començar a fer de capità Haddock i a maleir aquell art. "Pamplines", en deia de l'art modern, tot i que la seva obra per a mi sempre ha estat plenament contemporània. Té una càrrega conceptual molt forta perquè sempre aporta molts elements que no es veuen a la imatge. Utilitza el temps i el silenci. És presumptament realista, però falseja la realitat amb un intens blanc i negre que aporta volum a la bidimensionalitat de la fotografia. Jo li deia que ell també era un artista. Ell, amb la seva característica ironia sorneguera, deia: "Jo em dedico a su-

El fotoperiodista Joan Guerrero ha rebut el premi Singladura. Un dels seus mèrits: transformar humanitat, la seva i la dels altres, en fotografies

blimar la quotidianitat." Acabada la frase, tots dos ens petàvem de riure. Guerrero havia arribat de Tarifa a Catalunya per una via de ressonància tòpica: "Vaig arribar a l'estació de França amb una maleta de cartró lligada amb un cordill, com tants altres emigrants." Eren els principis dels seixanta, i del carrer Poeta Cabanyes –el mateix que en Serrat–, al Poble-sec, va passar a Santa Coloma de Gramenet, on va participar en el procés de transformació d'una ciutat amb ànima de formigó a una de cor humà. A la revista *Gramma* va començar a publicar la seva obra, que barreja poesia, testimoni, plasticitat i periodisme. Els seus reportatges, parlin del que parlin, sempre tenen la persona humana com a centre d'atenció. El seu treball ha estat recentment reconegut amb el premi Singladura que organitza Òmnium del Barcelonès Nord. L'objectiu és reconèixer persones que han vinculat el seu esperit creatiu a la comarca. Abans que a Guerrero, l'hi van concedir al poeta Màrius Sampere i a l'actor Lluís Marco.

Tribuna

Josep Valls. Escriptor

Bella figura

Cada any, abans de començar l'anomenat bon temps, en els diu-guem-ne països civilitzats hi ha un debat estètic i més o menys moralitzant al voltant de la figura corporal (sobretot femenina, un fet objectiu). És una cosa gairebé existencial: semblar-ho o no ser-ho, aquesta qüestió encaparra molta gent, incita a penitències i abstinències ben poc cristianes. En descàrrec de tots els turmentats/turmentades per la línia corporal, una cosa tan supèrflua i accidental, cal reconèixer que una de les plagues que envierina la nostra societat (entre moltes altres, és clar) és la del *jovenisme*, i perdonin la paraula, una doctrina tan simplista com falsa, que ens vol fer creure que engreixar-se és envellir i estar prim, ser jove.

LA PRIMAVERA ÉS EL TRET DE SORTIDA per una cursa cap a la primavera, amb l'eclipsió sempre recomençada dels règims alimentaris. I així avui, quan la meitat del nostre planeta s'està morint de fam, el mot *aprimar-se* ha esdevingut un verb de luxe, un pur exercici per a

greixosos, una fantasia per a privilegiats. Ho sento molt: encara que m'acusin de tenir un cor de pedra, ningú no em farà plorar sobre grassos, corpulents, inflats o ben cepats, sobretot si sé que són persones la divisa de les quals no és pàtria i honor, sinó cassola i caloria. I és que n'hi ha que no saben parlar d'altra cosa que no siguin àpats, fartaneres, esmorzars de forquilla i ressopons. Hi ha grassos a punt de rebentar, que diuen que no mengen res, que deu ser la naturalesa, l'organisme. Fa pocs dies parlava amb un d'aquests i no el vaig pas poder convèncer, tot i re-

treure-li que no hi ha hagut mai grassos als camps de concentració, ni a la Congregació de les Missioneres de la Caritat de Calcuta, per exemple.

PER ALTRA BANDA, ELS RÈGIMS d'aprimament tenen un avantatge per agrair: creen llocs de treball en la indústria del *body building*; ocupen a temps complet l'esperit dels qui en segueixen la dieta i fan sofrir (i de quina manera, a vegades) gent que en circumstàncies normals no tindrien mai res per queixar-se. Ultra això, els prims són més dinàmics, més creatius, pensen més, tenen més idees genials. Tantes, que de vegades fins s'obliden de menjar i ho han d'apuntar a l'agenda del mòbil. Tot això de la bella figura està molt bé i és molt maco, però si ara mateix em presentaven un bon plat de *trippa alla fiorentina* i un Romagnolo del 75, ja sé què faria. I és que quan Descartes deixa de meditar, llavors té moltes més certeses de les que creia tenir. És a dir, que quan no *cogito, sum* igual; només que tot va millor. O ho sembla, que és el mateix.

“Una de les plagues que enverina la nostra societat és la del 'jovenisme'”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

ETA, vençuts i humiliats

ETA comunica que es dissol definitivament. El ministre de l'Interior, Juan Ignacio Zoido, ha declarat de seguida que ETA ha estat derrotada, que no es dissoldrà mai i que les forces i cossos de seguretat de l'Estat continuaran perseguint-los sense descans per presentar-los davant de la justícia, és la mentalitat castellana, "vençuts i humiliats". A Espanya ETA va matar molta gent que no tenia res a veure amb el conflicte, com va ser la matança de l'Hiperpor de Barcelona, però també l'Estat va matar i torturar, com va quedar demostrat en el cas GAL, gent que moria "d'accident" saltant per una finestra d'una comissaria i altres facècies com els assassinats de Miquel Gras i Guillem Agulló. Mantenir els presos d'ETA allunyats dels seus familiars és venjança, d'això també en tenim expe-

riència a Catalunya. És curiós com Zoido no dona per tancat el tema dels morts per ETA i en canvi el govern del PP, i els partits que li donen suport, donen per tancat el tema dels morts per la dictadura. No tenen ni un borrall d'humanitat!

JORDI LLEAL I GIRALT
Badalona (Barcelonès)

Vint anys i al carrer?

El violador de la Verneda ha quedat en llibertat després de complir 20 anys de condemna per haver violat 15 noies. La pena de presó que se li havia imposat per aquests fets era de 167 anys, però el Codi Penal d'aleshores preveia que la pena màxima per aquests actes fos de 20 anys. Em continua sorprenent la impunitat que tenen certs delictes davant la justícia espanyola. És a dir, des-trosses la vida de 15 noies per sempre i 20 anys després d'haver comès els fets gaudei-

xes de total llibertat per, si tu vols, tornar a repetir els mateixos actes. Fins on hem d'arribar? Tan baix és el preu de truncar la vida de 15 dones? 20 anys i al carrer?

FRANCESC BES
Batea (Terra Alta)

Oferir els títols al president

El Barça acaba de conquerir dos títols importants: lliga i copa. De sempre s'ha dit que "el Barça és més que un club", perquè per la seva transcendència social, política i cultural ultrapassa els límits d'una entitat merament esportiva. Aquests dies per les xarxes circula la petició que el club vagi a Alemanya per oferir aquests títols al president Puigdemont. És una excel·lent iniciativa a la qual molts culers donaríem suport. Però considerant el tarannà de l'actual junta, això és pràcticament impossible que es faci. De sempre aquesta di-

rectiva s'ha distingit per actuar tard i malament, com en el cas de la multa per les estelades i l'escridassada a l'himne de la Champions. Fins i tot en alguns partits s'han retirat pancartes com una que demanava la llibertat dels presos polítics. També van ser incapaçs de suspendre l'1-O el Barça-Las Palmas després de les garrotades de les forces de seguretat espanyoles. I a la final de copa van seure tranquil·lament a la llotja al costat del rei i dels ministres del PP, com si al nostre país no succeís res anormal. I mentrestant els culers eren escorcollats i humiliats a l'entrada a l'estadi, requisant-los llaços grocs, samarretes, estelades... Si haguessin tingut un mínim de dignitat ja haurien d'haver rebutjat participar a la copa del rei. Esperem que arribin temps millors i que puguem tenir una directiva a l'altura de les circumstàncies.

BALTASAR GIFREU I JOVÉ
Sant Joan Despi (Baix Llobregat)

La frase del dia

“No hi ha cap republicà al món que deixi les seves eines en mans dels enemics de la república”

Oriol Junqueras, PRESIDENT D'ERC I VICEPRESIDENT DEL GOVERN

Tribuna

Míriam Díez Bosch. Directora de l'Observatori Blanquerna de comunicació, religió i cultura

Dones ardides

El moviment feminista a la nostra terra no va aconseguir mai la cohesió d'un partit, no va emprendre mai la lluita frontal contra una situació adversa, no va tenir líders, ni seguidors. Maria Aurèlia Capmany era així de seca en l'inici del seu volum sobre el feminisme, on també recordava que si bé no parlem d'un moviment genuí català, sí que es va donar un sacsejament a l'ombra del gran moviment feminista mundial. Mentre aquesta escriptora publicava aquestes veritats, jo tot just naixia, en un món on suposadament tot canviava, hereu del Maig del 68, amb una efervescència que feia trontollar els fonaments de l'autoritat, el patriarcat i el *sursuncorda*. M'agrada quan la Maria Aurèlia es refereix a les coratjoses primeres feministes angleses i els diu “dones ardides”, dones que van saber “plantejar sorollosament” algunes qüestions.

EL MOVIMENT FEMINISTA HA TINGUT molts fracassos, però no voldria imaginar-me què hauria passat si no haguessin existit aquestes dones audaces i en alguns casos temeràries. Aconseguir la igualtat de drets d'homes i dones no hauria de semblar una bestiesa. L'estat de dependència en què tantes dones havien caigut, i encara ara, no permetia avançar en drets. Recordem que les americanes, que no van ser menys ardides que les angleses, es van trobar el 1848 a Seneca Falls, a l'Estat de Nova York, per reclamar dret de propietat, dret d'obtenir el divorci, dret d'accés a les professions a les quals accedien els homes. Una maniobra burgesa, per alguns, un moviment que va aconseguir algunes llibertats lligades a repartiment de béns o a activitats comercials. Aviat es van adonar que no era un tema només d'emancipació, sinó que el sistema capitalista (Karl Marx també està de festa, divendres fa fer 200 anys del seu naixement) contribuïa a les desigualtats.

CAPMANY NO ESTALVIA CRÍTQUES a com

des de Catalunya es veia la dona que pensa. Escrivia el 1973: “L'hostilitat de la societat catalana contra la dona intel·lectual no és producte de cap condició de raça, sinó un fenomen social ben fàcil d'escatir. La societat catalana, i em refereixo concretament a la del Principat, és una societat que reneix econòmicament i política amb la burgesia, i la burgesia ha estat la classe que ha reduït la dona a la pura nul·litat i a la més denigrant explotació.”

EN EL SEGLE PASSAT, LA CATALANA Dolors Monserdà (1845-1919), dona valenta, escriptora, sorneguera, va destacar per aquesta atenció al que avui en diríem qüestions feministes. Catòlica i conservadora, observava la petita burgesia il·lustrada catalana, i el seu seria un feminisme amb atenció filantròpica amb tocs de reivindicació obrera: el progrés material destrueix la persona humana i la fa més mesquina, descontenta, rancorosa. Pitjor.

“El moviment feminista ha tingut molts fracassos, però no voldria imaginar-me què hauria passat si no haguessin existit aquestes dones audaces i en alguns casos temeràries

CARMEN KARR, EN EL SEU ARTICLE *Consideracions*, fa saber que vol que la dona tingui cultura, no com a ornament per amenitzar una vetllada amb la seva conversa, sinó com a “eina” per poder treballar en pla d'igualtat al costat de l'home. Capmany era molt dura contra les noves formes d'imatge de la dona dels anys setanta, des de la dona-nena a la dona sofisticada passant per la dona-xicot. Noves formes d'alienació no imposades amb sancions ètiques o amenaces, sinó amb ofertes temptadores. Per ella, tot eren estratagemes que consistien no a fer por a la dona sinó a allunyar-la de la seva presa de consciència, dels seus drets i dels seus deures.

NO OBLIDEM EL CONTEXT ESPANYOL: el 1960 es va aprovar la llei de drets polítics, professionals i de feina de la dona. Maria Salas, a *Nosotras las solteras* (1959) recordava que no només de matrimoni viu l'home. La catedràtica Amelia Valcárcel (Madrid, 1950) respon en una entrevista que li han fet els filòsofs Merino i Cambrotero que durant els anys seixanta i setanta a Espanya el feminisme “no l'entenia gairebé ningú”. Noms com Lidia Falcón i Carlos Castilla del Pino escrivien, i eren textos que de seguida “desapareixien”, pel seu alt interès i perquè oferien claus d'un fenomen que no es coneixia.

EN EL LLIBRE *Mayo del 68, cuéntame cómo te ha ido*, Françoise Picq, fundadora a França de l'Associació Nacional d'Estudis Feministes, reconeix que el Maig del 68 va ser un moviment masculista, com ho eren les fàbriques i el món proletari i burges del moment. En canvi, el moviment dels estudiants va ser una esperança que va animar els joves a buscar una habitació pròpia des d'on alçar amb força la paraula, lliure i diferent. Picq creu que el Maig del 68 les dones no van prendre la Bastilla però van prendre la paraula: les dones sempre han volgut parlar i han parlat, però després del 68 el canvi és que “ara se les escolta”.

De set en set

Anna Carreras

El teu francès

L'anestèsia que no veus que m'inocules nodreix la meua capacitat d'evaporar-me. Amb el sol ple, l'estupidesa m'ennumola la intel·ligència. Et sento parlar de caramels explosius en francès i salto al *Je t'aime* de la parella més sexy de la història. Encenc el llum de dins, aquell llamp que em predisposa. Pertany al cercle exquisit dels qui, com diu Santi Balmes, ho fa fàcil i aconsegueix que flueixi bé. Algú em mira amb desig mentre tu parles en la llengua de Baudelaire. Faig el cor fort per no escoltar-te. Em tapo les orelles com una nena de tres anys atabalada per dues ambulàncies amb la sirena a tot drap. Veus un cec que s'atura. Et sembla que mira el cartell? Ric en-

Hi perdrem bous i esquelles, en aquest vodevil que anomenen vida

totsolada, te n'adones i em dius malparida amb un somriure als llavis. Hi perdrem bous i esquelles, en aquest vodevil que anomenen vida. Però hi guanyem el so sibilant dels assortiments de *saucisssisses* i la dolçor impossible dels carquinyolis *avec ratafia liqueur*. Amb la meua gerreta de Grevensteiner, penso que bé que funcionarà com a record. La vida ens ha volgut tallar les ales de la puta felicitat, oi? Però, saps? Brillen massa i estem prou ben acabats per sumar-nos als *hikikomoris* del planeta. Llegim l'*Hagakure*, sí, però fem-ho al carrer, a dos mil metres d'altitud, davant del mar, sobre una clapa de neu verge o xarrupant una orxata. Tu que pots, fes-ho a les sis del matí: veuràs el sol i la lluna en un únic parpelleig. Allà decidiràs cap a on enfocar aquests ulls tristos que volen deixar d'estar-ho. Enyoro el teu serrell i la teva rosa blava. Idiosincràsia, estètica. M'agrada posar-me de puntetes quan m'acomio de tu.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La portaveu de JxCat, Elsa Artadi, amb el president Carles Puigdemont en la reunió celebrada dissabte a Berlín ■ AFP

Artadi: “Puigdemont serà investit ara o més endavant”

■ La portaveu de JxCat veu una esclatxa temporal per fer la investidura entre la data de l'entrada en vigor de la llei i la impugnació ■ Creu que un altre candidat no podrà exercir de “president normal”

Emma Ansola
BARCELONA

La portaveu de Junts per Catalunya, Elsa Artadi, està convençuda que Carles Puigdemont “serà investit, o ara o més endavant”. “Però segur que passarà”, assegura. El motiu? Creu que en el futur el Tribunal Constitucional els donarà la raó i donarà llum verd a la llei de presidència quan dicti sentència. “No té cap element d'inconstitucionalitat” i només regula aspectes de la cambra catalana, hi va afegir.

Però, a més a més, la portaveu no llança la tovallola per poder investir Puigdemont aquesta mateixa setmana amb la llei aprovada, gràcies a l'esclatxa temporal entre la data en què hauria de sortir publicada en el DOGC perquè entri en vigor i la impugnació posterior i consegüent suspensió automàtica fins a tenir la sentència. Les dues actuacions, però, corresponen al govern espanyol a causa del 155, cosa que també permet a l'executiu de Rajoy gestionar els

tempos parlamentaris, sempre que s'avinguin a signar-la. De moment, tenen quinze dies per fer-ho. Per tant, si decideixen esgotar terminis, la signatura es faria efectiva cap al dia 19 de maig, potrius dies abans de la convocatòria automàtica d'eleccions, el dia 22.

En tot cas, Artadi reiterava ahir, en una entrevista al *Via lliure* de RAC1, que la data límit per celebrar aquest ple d'investidura és el 14 de maig i assegurava que no posaran en risc els terminis. “La

nostra voluntat no és anar a eleccions”, va remarcar la portaveu de JxCat. Artadi també va insistir que dissabte a Berlín no es va parlar de noms, sinó d'itineraris, i de com s'ha de “tirar endavant la República”. Així mateix, va dir que, en cas que no es pogués fer la investidura de Puigdemont i s'optés pel pla D, no es podria parlar de “president titella”, però tampoc seria un “president normal”, perquè, de president, “ja en tenim”, va recordar.

En la mateixa línia es va pronunciar ahir la tam-

bé diputada de JxCat Laura Borràs, que assenyala que la llei de presidència brinda una oportunitat per investir Puigdemont. I en cas que finalment, a causa dels impediments de l'Estat, s'hagi d'optar per un altre candidat, i encara que la seva investidura tingui un caràcter “provisional” fins que es pugui insistir en la investidura de Puigdemont, JxCat és partidària de formar “un govern fort que pugui revertir els efectes nocius del 155”, va garantir.

Qui ahir va optar per

guardar silenci amb relació a la nova decisió de JxCat és ERC, que només el va trencar amb un pronunciament d'Oriol Junqueras des de la presó d'Estremera que va ser reproduït pel vicesecretari general de coordinació interna d'ERC, Isaac Peraire, després de visitar-lo. Des de l'endemà de les eleccions del 21-D, els republicans sempre s'han mostrat partidaris d'investir un candidat que permeti formar govern. Ara, el president del Parlament haurà de decidir si torna a convocar una ronda de consultes i un ple per investir Puigdemont o si s'espera a l'entrada en vigor de la llei de presidència. La CUP tampoc va fer ahir declaracions. Les farà avui en un col·loqui aquest vespre sobre la construcció de la República i l'ampliació de la base social.

Els que van criticar amb força la decisió de JxCat van ser el PSC i Ciutadans. Els primers, en paraules del secretari d'organització, Salvador Illa, van qualificar la proposta de “presa de pèl, engany i error”. També van acusar Puigdemont de fer “una opa hostil” a ERC i al PDeCAT a causa de la “baralla interna” entre les forces independentistes. En definitiva, pels socialistes, “la situació no ajuda a desbloquejar el conflicte”. Ciutadans va reclamar a JxCat que faci veure a Puigdemont que “no serà president” i va recordar el recurs d'inconstitucionalitat que el seu grup va interposar contra la delegació de vot dels diputats Puigdemont i Toni Comín. I, si hi ha cert risc en la delegació d'aquests dos vots, tot i que Rajoy de moment no s'hi ha mostrat contrari, ahir el diputat de Demòcrates Antoni Castellà recordava que, si canvien les condicions del candidat, ells hauran de sotmetre el sentit del vot dels seus dos diputats a la decisió de la militància, i no només per votar a favor del candidat, sinó també sobre el que cal fer. ■

Les frases

“No posarem en risc la data del 22 de maig. La nostra voluntat no és anar a eleccions”

Elsa Artadi
PORTAVEU DE JUNTS PER CATALUNYA

“No hi ha cap republicà al món que deixi les seves eines en mans dels enemics de la República”

Oriol Junqueras
PRESIDENT D'ERC

“Puigdemont no és un candidat viable i, ara com ara, està allargant l'agonia i la confrontació”

Dolors Montserrat
MINISTRA DE SANITAT (PP)

“Que diguin a Puigdemont el que reconeixen en privat: que no serà president”

Fernando de Páramo
PORTAVEU DE CIUTADANS

“És una presa de pèl, un engany i un error; respon a una actitud egoista i paralitzant”

Salvador Illa
SECRETARI D'ORGANITZACIÓ DEL PSC

“Sotmetrem a consulta els nostres dos vots al Parlament si hi ha un pla D alternatiu”

Antoni Castellà
PORTAVEU DE DEMÒCRATES

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Setmana clau al TS per a imputats i presos de l'1-0

■ Dimecres la mateixa sala que va negar la llibertat a Forn revisa la presó de Forcadell, Romeva, Rull, Turull i Bassa

V.P.
BARCELONA

Setmana intensa al Tribunal Suprem. Mentre dimecres està previst que la sala d'apel·lacions estudiï els recursos presentats per les defenses de Jordi Turull, Josep Rull, Raül Romeva, Dolors Bassa i Carme Forcadell contra la decisió del jutge Pablo Llarena d'enviar-los de nou a la presó el passat 23 de març, avui i demà serà el mateix jutge Llarena qui continuarà amb les declaracions indagatòries. Aquest cop, després que els passats 16, 17 i 18 prenguéssin declaració als nou empresonats del procés, ha cridat a declarar els processats que no són a la presó per comunicar-los formalment per quins delictes els porta a judici.

La data

9-5-2018

EI TS revisa la presó de Forcadell, Romeva, Rull, Turull i Bassa. És la mateixa sala que van negar la llibertat a Forn.

Cap d'ells està processat per delictes de rebel·lió.

Avui, dilluns, estan previstes les declaracions dels exmembres de la mesa Lluís Maria Corominas, Lluís Guinó (l'únic que encara és diputat), Anna Simó, Ramona Barrufet i Joan Josep Nuet, processats per desobediència. Demà, dimarts, compareixeran davant Llarena els consellers destituïts Meritxell Borràs i Carles Mundó, i l'exconseller

Santi Vila –tots processats per desobediència i malversació–, i també l'exdiputada i actual portaveu del secretariat nacional de la CUP, Mireia Boya, processada només per desobediència.

L'antecedent de Forn

Dimecres, el focus d'atenció es traslladarà de Llarena als magistrats Francisco Monterde, Miguel Colmenero i Alberto Jorge Barreiro, que integren la sala d'apel·lacions i que hauran d'estudiar els recursos presentats per Forcadell, Romeva, Rull, Turull i Bassa. Aquests tres magistrats són els mateixos que el 21 de març passat van denegar la llibertat a Joaquim Forn, tot i que aquella vegada va ser la mateixa fiscalia, per ordre del fiscal general de l'Es-

Forcadell, Bassa i Romeva, el 23 de març, dia en què Llarena els va enviar a la presó ■ ACN

tat, qui va canviar per primer cop de criteri i va demanar la llibertat provisional de Forn sota una fiança de 100.000 euros.

Monterde, Colmenero i Barreiro van fer cas omís de la petició del ministeri públic al·legant que Forn havia tingut un paper determinant en el procés i reiterant que “no hi ha presos polítics, sinó polítics presos amb indicis de delictes gravíssims de sedició i rebel·lió”. ■

Rull i Puig, 'Capdidats' a Terrassa

És tradició a Terrassa escollir per la festa major el Cap Gros de l'any. Generalment són personatges de l'àmbit social o cultural, però aquest any l'entitat organitzadora, El Casinet de l'Espardenya, ha fet una excepció, i no només ha inclòs polítics entre els candidats sinó que ha acceptat dos noms en una mateixa candidatura. Aquests *Capdi-*

dats són Josep Rull, a la presó, i Lluís Puig, exiliat a Brussel·les. “El moment excepcional que viu el país, sense govern efectiu des de l'octubre, ha fet que, per primer cop en molts anys, la llista inclogui polítics en actiu”, argumenta l'entitat. Rull el defineixen com “home de pau empresonat”, i Puig, com “home de cultura i pau a l'exili”.

OPINIÓ

Manel Ferré

President del Consorci de Salut i Social de Catalunya (CSC)

Cinc efectes del 155 en el sector sanitari i social

Que la població no estigui notant l'aplicació de l'article 155 quan acudeix al seu centre de salut, hospital o residència, no vol dir que pròximament el ciutadà acabi pagant les conseqüències d'aquesta situació rebent una atenció sanitària i social pitjor de la que hagués tingut sense el 155. El temps i els indicadors ens ho diran. De moment, l'esforç dels professionals sanitaris –assistencials i gestors– ha aconseguit mantenir el nivell d'alta qualitat en l'atenció, però ja enguany començarem a notar el 155 explícitament. El primer dels efectes deriva de totes les conseqüències que portarà el fet que el 155 ens deixarà sense pla de xoc en les llistes d'es-

pera aquest 2018, ja que el presupost d'enguany és prorrogat de l'anterior i no inclou algunes despeses.

Així doncs, el nostre sistema sanitari i social té menys diners i, també gràcies al 155, és més lent, i per tant, menys eficient. Això és degut a la burocratització que ha generat l'aplicació de l'article 155 perquè ara cada despesa s'ha d'acompanyar d'una declaració responsable assegurant que aquells diners no es destinaran a una altra causa, com ara el procés. A la pràctica això vol dir que des de Catalunya hem de demanar permís per comprar un equipament sanitari o qualsevol altra cosa, i això suposa una ingent quantitat d'hores dels nos-

tres professionals dedicades a fer aquest tràmit. I no és l'únic tràmit que s'ha afegit; en realitat s'ha sumat tota una administració com a filtre.

Un tercer efecte del 155, encara més palpable, és l'aturada en la creació de nous ens per a l'atenció a la població. Al sud del país això ho notarem, i de quina manera. El 155 ens ha deixat sense el nou consorci de Reus, que manté aquest hospital en un bloqueig encara més gran del que ja té, i tampoc tindrem consorci a les Terres de l'Ebre.

A més dels hospitals, l'atenció primària també pagarà els plats trencats pel 155. Fa anys que la sostenibilitat del sistema apunta a una potenciació de l'atenció

primària i la salut comunitària com a claus, tots els experts hi coincideixen i l'administració ho sap. En aquesta línia, el Departament de Salut va crear l'Estratègia Nacional d'Atenció Primària i Salut Comunitària (Enapisc), que, ja ho endevinareu, també queda aturada pel 155. I és que tot allò que forma part d'una planificació estratègica, que sigui una aposta a llarg termini, tot allò que costi entendre a Madrid, tot allò que faci olor d'inversió, queda aturat. I aquí hi ha un cinquè efecte del 155. Perquè, no és cap retret, però el model sanitari català té unes característiques pròpies molt diferents a la resta dels models autonòmics. I, en conseqüència, és un model complex

d'entendre en profunditat i de gestionar, que requereix experiència i temps. En canvi, amb el 155 ens trobem que la presa de decisions sobre el nostre model acaba en mans d'aquells que poc el coneixen i que, lògicament, tenen poc criteri al respecte. No és una qüestió de capacitats, sinó d'experiència.

Podríem seguir amb més exemples però cal assenyalar que es tracta al final d'una qüestió de sentit comú: s'ha de posar fi ja a l'aplicació de l'article 155 i a la intervenció econòmica del govern espanyol. El nostre model sanitari i social, la salut dels nostres habitants, està en joc. Uns i altres ho saben, és l'hora d'acabar el joc.